

RASPOETIN

Leesexemplaar

Raspoetin

Guy Didelez

Eerste druk: 1988

Tiende druk: maart 2018

© 2018, Guy Didelez en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Coverbeeld: Bram Didelez

D/2018/7104/80

ISBN 978 94 6131 881 7

NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

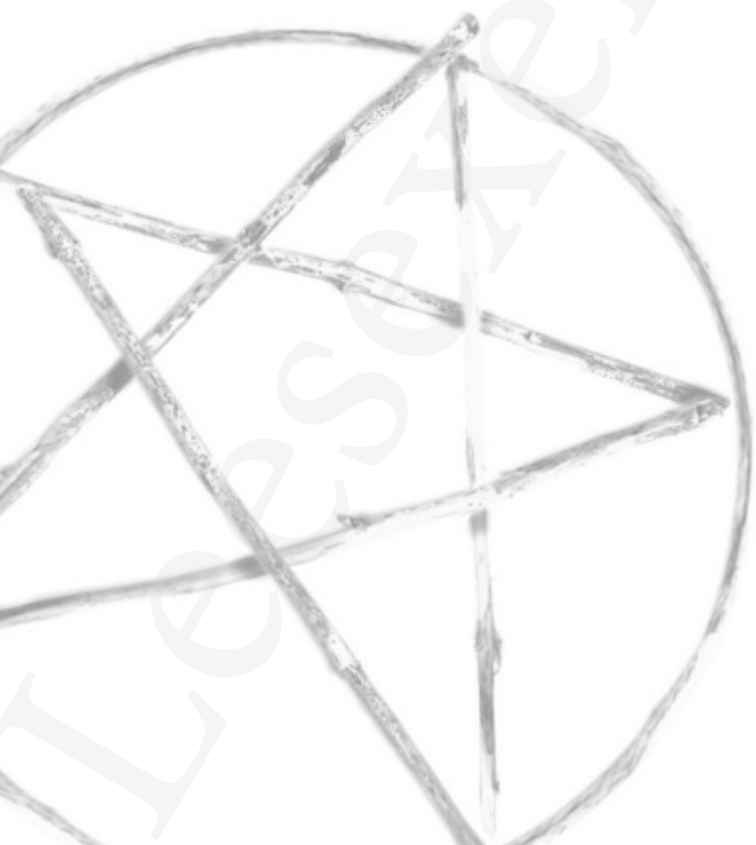

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Raspoetin

Guy Didelez

Van Halewyck

Lessexemplaar

Voorwoord

Dit is wel een héél merkwaardig boek. Een boek met twee covers. Zelf noem ik het een 'dubbelboek'. Het bevat twee superspannende verhalen. Het eerste, *Raspoetin*, verscheen voor het eerst in 1988. Het werd al snel bekroond met de Prijs voor het Beste Vlaamse Misdaadverhaal, een prijs die normaal alleen aan boeken voor volwassenen wordt toegekend. *Raspoetin* werd ook in het Zweeds en het Noors vertaald en behaalde herdruk op herdruk. Het sprak zo tot de verbeelding dat lezers mij keer op keer om een vervolg vroegen. Tien jaar na *Raspoetin* verscheen de opvolger *Raspoetin duikt weer op*. Ook dat boek werd een graag gelezen thriller.

Nu zijn beide delen dus in een superdikke brok leesplezier gebundeld. Tenzij je als dwarsligger geboren bent en het leuk vindt om alles op z'n kop te zetten, kun je best met *Raspoetin* beginnen. Nadien mag je het boek dan letterlijk op z'n kop zetten. Als je aan *Raspoetin duikt weer op* begint, moet je het boek eerst kantelen en ondersteboven houden voor je verder kunt.

Gun jezelf daarom een pleziertje. Lees dit boek niet zomaar in de stilte van je kamer. Verslind het op een plaats waar je gezien kan worden. Tram, trein, bus... Kijk dan af en toe eens naar de reactie van de persoon die tegenover jou zit. Die merkt dat jij het boek op z'n kop houdt en denkt beslist dat je gaga genoeg bent om prompt afgevoerd te worden! Succes gegaga... sorry... gegarandeerd!

Guy Ditcher

Leesexemplaar

Voor Liesbet, Marleen en Kris.

[1] Een rare kerel

'We zouden iets moeten vinden om weerwraak te nemen!' zei Bram. Hij keek vanuit zijn ooghoeken fanatiek naar de jongen naast hem, maar die haalde gelaten zijn schouders op.

'Ja, maar wat? Wat kun je als leerling beginnen? Je trekt toch altijd aan het kortste eind!'

'Wat zou je denken van een handvol wormen in zijn krijtdoosje?' ging Bram verder. 'Hij kijkt nooit in dat doosje. Hij houdt onder alle omstandigheden de klas in het oog!'

'Hé, dat zou wat zijn, hè, jongens... ' vulde Sofie zijn wensdroom aan. 'Ik kan me het hoofd van de Bokser al voorstellen. Een ballon! Rood en opgezwollen van woede... Met dikke, paarse aders... Heerlijk!'

Een gelukzalige glimlach verscheen om haar mond en met haar beide wijsvingers in de lucht trok ze twee kleine, kronkelende wormpjes, die de aders moesten voorstellen aan weerszijden van het voorhoofd van hun meest gehate leraar. Het trio zat, naar wekelijkse gewoonte, op het terras van een hamburgertent, niet ver van hun school. Een vreemde plaats voor bijeenkomsten? Ach, het viel wel mee... Vroeger hadden ze altijd in het bos vergaderd, in een boomhut die ze daar gemaakt hadden. Maar het bos was er niet meer. In plaats daarvan was er een kolossaal warenhuis gekomen, en vóór dat warenhuis een hamburgertent. Eigenaardig

genoeg vergaderden ze dus nog altijd op bijna dezelfde plaats als vroeger. Alleen de omstandigheden waren veranderd en dat vonden ze, achteraf bekeken, helemaal niet erg. Als je dertien bent, kun je toch moeilijk nog in boomhutten vergaderen.

Bovendien bood het restaurant zijn eigen specifieke voordelen. Zo kon je er bijvoorbeeld van die te gekke cheeseburgers kopen. Vooral Bert, die door de twee anderen vaak Cheese genoemd werd, vond dat heel wat interessanter dan met zijn dikke, blote dijen tegen rauwe boomschors te schuren. 'Ik zou maar met mijn beide voetjes op de grond blijven, Sofie!' ging de cheeseburgerfan bedachtzaam verder, terwijl hij met zijn pinknagel een restje vlees tussen zijn tanden uit probeerde te peuteren. 'De Bokser is geen katje om zonder bokshandschoenen aan te pakken... Stel je maar eens voor wat er zou gebeuren, als je dat idee van die wormen echt uitvoerde...'

Blijkbaar vond Bert dat hij genoeg informatie gegeven had om de fantasie van zijn vriendin een tijdje gaande te houden. Zonder er nog één woord aan toe te voegen, beet hij een enorme hap uit het broodje dat vóór hem op tafel lag, en begon met een schalkse blik te kauwen.

'Ja...' vulde Bram mijmerend Berts gedachtegang aan, 'de Bokser is in staat ervoor te zorgen dat de schuldige stante pede de school wordt uitgezet!'

'Toch hoop ik dat onze leraar Nederlands een lesje krijgt,' ging Sofie wraakzuchtig verder. 'Hij mag voelen dat wij niet zomaar alles pikken. Bovendien, wat hij met de nieuwe heeft uitgespookt, wás smerig...'

Ja, daarover waren ze het natuurlijk alle drie eens. Het was smerig, héél smerig zelfs...

Twee dagen geleden, op een maandagochtend rond negen uur, was de studiefprefect met een nieuwe leerling achter zich aan de klas binnengekomen. Hij had de nieuwe voorgesteld als Peter Beeckmans, had gezegd dat hij van het boerendorp Poldergem naar de stad verhuisd was en had de hoop uitgesproken dat de jongen spoedig in de klas geïntegreerd zou worden.

Na die gewichtige woorden was de studiefprefect er haastig vandoor gegaan, wat niemand verwonderde. De man beperkte zijn optredens voor de klas altijd tot een minimum. De nieuwe had wat naar de leerlingen in de klas staan kijken, tot de Neus hem naar de laatste bank had verwezen. Niemand had er aanvankelijk veel aandacht aan geschonken, want de Neus, die zijn geschiedenislessen altijd met de meest onvoorstelbare details wist te doorspekken, had hen spoedig opnieuw in de ban. Het duurde dus tot de pauze van tien uur voor ze probeerden met de nieuwkomer nader kennis te maken.

Die kennismaking viel flink tegen. De nieuwe vertikte het een woord te zeggen! Sterker nog, hij draaide hun gewoon de rug toe en wandelde weg. Ze stonden sprakeloos. Wat een onbeschoftheid! Maar ja, ze wisten toen nog niet wat er precies aan de hand was. Dat zou hun pas het volgende lesuur duidelijk worden...

Dat lesuur hadden ze Nederlands, van de Bokser, en die liet natuurlijk geen gelegenheid onbenut om de nieuwe meteen te laten zien wie er in de klas alles, en wie er in de klas niets te zeggen had.

‘Je naam!’ riep hij met barse stem. ‘En sta op als je tegen je leraar Nederlands praat.’

‘Pee... Pee... Peter B... Bee... Beeckmans.’

Verdraaid. Peter stotterde! Dat verklaarde natuurlijk waar-

om hij op het schoolplein zo bang was om zijn mond open te doen.

‘Ha... Pepeter Bebeekmans!’ riep de Bokser. ‘Had dat dan toch meteen gezegd, jongen!’

Om zijn woorden kracht bij te zetten, gooide hij zijn beide armen joviaal in de lucht, alsof hij na jaren een oude bekende tegen het lijf liep.

‘Ik ben mijnheer Boostings en ik geef Neenee... jaja, Nederlands!’ loeide hij, terwijl zijn wangen rood en vettig begonnen te gloeien van opwindning.

Wat vond hij zichzelf weer leuk...

Het ergste was dat hij de lachers steeds op zijn hand kreeg. Er waren altijd wel een stuk of wat idioten die op zo’n moment begonnen te giechelen en daarmee de hele toestand nog erger maakten. Maar Bert, Bram en Sofie begrepen niet hoe je zo dom kon zijn.

‘Laat die vent toch in z’n dooie eentje om zijn stomme grappen lachen!’ had Bram diezelfde maandagmiddag nog tegen enkele giechelaars gezegd.

Maar het was al te laat... De nieuwe zou in de toekomst door heel wat leerlingen “Pepe Bebe” genoemd worden, en er waren echt wel leukere dingen dan dat. En dat was eigenlijk nog maar het begin, want de volgende dag was de Bokser pas definitief van start gegaan. De nieuwe moest hardop voorlezen. De nieuwe moest drie van de tien vragen beantwoorden. De nieuwe werd voor het bord geroepen enzovoort. Tot groot plezier van sommigen liet de Bokser geen gelegenheid onbenut om met het spraakgebrek te spotten. Vreemd genoeg echter leken de spotternijen geen vat op Peter te hebben. Alle kwetsende opmerkingen gleden van hem af als water van een regenjas.

‘Waarom zouden ze daar nu zo’n lol in hebben?’ vroeg Sofie die middag aan haar twee beste vrienden. ‘Leuk is anders!’ ‘Misschien zijn ze bang om zelf uitgelachen te worden,’ antwoordde Bram, en Bert knikte hem van achter zijn koffiekoek met chocola instemmend toe.

‘Het is een vorm van zelfbescherming, Sofie. Zolang de Bokser om een ander lacht, lacht hij niet om jou. Niemand wil de zwakste schakel zijn...’

‘Toch begrijp ik niet waarom die man het onderwijs is ingestapt...’ zuchtte Sofie. ‘Stel je nu eens voor dat al onze leerkrachten zo waren...’

‘Hè, nee!’ griezelde Bert. ‘Als dat zo zou zijn, ging ik morgen direct naar een andere school!’

‘Ik zou nog maar wat blijven, Cheese,’ relativeerde Bram.

‘Ergens anders is er ook wel wat, en met uitzondering van onze leraar Nederlands valt het op ons schoolje al met al wel mee...’

‘Maar we kunnen Peter toch niet aan zijn lot overlaten!’ riep Sofie uit. ‘Hij heeft het al zo moeilijk. Vinden jullie het goed als ik hem vraag of hij morgenmiddag samen met ons een hamburger gaat eten?’

‘Zolang hij zijn tanden niet in mijn broodje zet, kan het me niet schelen!’ smakte Bert. Hij likte met zijn tong wat chocola van zijn lippen.

Ook Bram had er geen bezwaar tegen.

‘Ik twijfel er alleen aan of hij zal komen,’ voorspelde hij. ‘Ik denk dat hij ons niet zal vertrouwen. Wij zitten tenslotte ook in die vijandige klas waar hij uitgelachen wordt...’

Maar Bram had de charmes van Sofie onderschat... Tijdens de middagpauze was ze eerst naast Peter gegaan. Daarna zagen Bram en Bert haar met hem praten, en aan het eind van de pauze was ze weer naar hen toe gekomen met op haar lippen een glimlach van zie-je-wel!

'Hij komt,' zei ze. Meer niet.

Grote overwinningen moeten met weinig woorden gevierd worden, vond ze. Julius Caesar zal er destijds ook weinig woorden aan vuilgemaakt hebben: hij kwam, zag en overwon. Zo simpel was dat.

Ze zaten in een waterig septemberzonnetje op het terras van de hamburgertent op de nieuwe te wachten. Bert had al vier samengebalde propjes papier als bewijsmateriaal voor zich liggen en hij wilde net een vijfde cheeseburger halen - 'om de gaatjes te vullen' - toen Sofie haar hand op zijn arm legde en hem tegenhield.

'Daar komt hij!' zei ze en alle drie keken ze de door haar aangewezen richting uit.

Zoals Peter daar kwam aangefietst, lang en mager, in een ribfluwelen pak en met een sjaaltje om de hals, ging er iets geheimzinnigs van hem uit. Hij straalde een zekere volwassenheid uit, die het drietal nog niet helemaal bezat.

Misschien heeft het met die handicap te maken, dacht Sofie. Ze voelde zich op slag een heel klein beetje verliefd op hem worden. Misschien word je vanzelf zo als iedereen je buitensluit. Of je gaat eraan kapot, of je komt er, ondanks alle ellende, op een of andere manier sterker uit dan je was.

'Hé, Peter, wij zitten hier!' riep Bert, terwijl hij uitbundig met zijn arm begon te zwaaien.

Peter stak beheerst zijn hand op, ging naar de fietsenstalling waar hij zijn rijwiel stalde, en kwam rustig naar het drietal toe gelopen.

'Hallo, blij dat je gekomen bent,' zei Bram.

Sofie schoof meteen een beetje op, in de hoop dat Peter naast haar op de bank zou komen zitten, en dat gebeurde ook.

Al bekomen van de kennismaking met de Bokser?’ vroeg Bert met een begripvolle glimlach op zijn lippen.

Peter haalde de schouders op en zijn linkermondhoek schoot geringschattend de hoogte in.

‘Be... be... bekomen? Wacht m... maar. Wie het l... laatst lacht, lacht het b... best. V... vroeg of laa... zal hij er z... zelf zijn b... bekomst wel van hebben!’

Er viel een ongemakkelijke stilte. De drie vrienden waren niet geschrokken van wát Peter gezegd had, wel door de manier waarop. Zelf kropen ze ook graag weg in wensdromen waarin ze kikkers in de schooltas van de Bokser stopten, punaises op zijn stoel legden of briefjes met *Gevaarlijk, niet voeren!* op zijn rug speldden, maar voor hen lag er nog een hele afstand tussen droom en daad. Bij Peter leek dat anders. De toon waarop hij sprak, was koel en afstandelijk. Zijn woorden werden uitgesproken als een wiskundige formule: hakkelend, maar zonder gevoel.

Voor de tweede keer, maar nu nog duidelijker, werd Sofie aangegrepen door een vreemde mengeling van tegenstrijdige gevoelens. Ze had medelijden met Peters spraakgebrek, maar tegelijk bewondering voor zijn persoonlijkheid. Die vreemde jongen leek haar hoe dan ook niet te passen in de wereld van mensen die zij kende, en het zou haar niet verwonderen als hij in staat was hele rare dingen te doen...

Toch werd het een prettige middag.

Peter bleek best leuk gezelschap en na een tijdje hoorde je zijn gestotter bijna niet meer.

Ze hadden het over duizend en één onbenulligheden: over de dikte van de plakken kaas tussen de cheeseburgers, over de snelheid van een jachtluipaard, over het feit dat Sofies vader zichzelf soms wakker snurkte als hij een middagdutje

deed, en over hobby's. Daarover had Peter heel wat te vertellen. Peter verzamelde poppen, en Bert verslikte zich bijna in zijn vijfde cheeseburger toen hij dat hoorde.

'Welke jongen verzamelt er nu poppen?' riep hij uit en in zijn stem klonk heel wat misprijzen door.

Hij begreep kennelijk niet dat een nazaat van Adam in staat kon zijn zo'n verraad te plegen ten opzichte van het mannelijke geslacht.

'Maar h... het zijn geen gewone p... p... poppen!' verduidelijkte Peter. 'Het zijn s... speciale!'

En toen bleek dat Peter vier buikspreekpoppen had. Zijn vader, die drie jaar eerder gestorven was, was vroeger als buikspreeker opgetreden. Op een goeie dag had Peter zijn poppen uit de kelder gehaald. Hij had ze een beetje opgeplapt en was zelf met buikspreeken begonnen.

'En reken m... maar dat ik er wat van k... kan!' zei Peter, terwijl het trio vol ongeloof naar zijn mond keek, die bijna niet bewogen had.

'Een stotteraar die kan buikspreeken, dat is toch al te gek!' riep Bert. Hij sloeg met beide handen op zijn dikke dijen.

Sofie keek geërgerd in het rond. Waarom moest Bert dat nu zo luid roepen! Straks wist de hele hamburgertent dat Peter stotterde... Peter zelf scheen zich echter niet te storen aan Berts reactie. Hij had zijn linkermondhoek weer een beetje opgetrokken en zat met een geringschattend lachje te genieten van de ontreddering die hij teweeg had gebracht.

Sofie begreep er niks van. Ze vroeg zich af waaraan Peter dat zelfvertrouwen te danken had. Voor zover zij wist, waren mensen die stotterden niet erg zelfverzekerd. Ze had wel eens gehoord dat sommige mensen begonnen te stotteren als ze grote spanningen te verwerken kregen. Meteen keek ze nog eens naar de jongen naast haar: lang en mager,

met stug, zwart haar en blauwe ogen. Eigenlijk helemaal niet bijzonder. Toch had hij iets wat haar tegelijk aantrok en afstootte. Hij was zo totaal anders dan alle andere jongens die zij kende... Dat maakte haar op een of andere manier eigenlijk ook een beetje bang...

‘Ah, slaapkop, je komt toch nog!’ riep Bram, terwijl hij ophield ongeduldig met zijn fietsbel te rinkelen.
‘Tien uur! Is dat nu een uur om te vertrekken op zaterdagmorgen!’ mopperde Bert.
Hij liep met de sleutel in zijn hand naar de garagepoort.
‘Gisteren vond je dat toch een geschikt uur!’ zei Sofie lachend.
‘Ja, maar gisteren was gisteren en vandaag is vandaag!’
Bert trok de garagepoort achter zich dicht en zwaaide zijn rechterbeen over het zadel van zijn fiets.
‘Ooo!’ kreunde hij. ‘Wat een mens in zijn vrije tijd toch niet moet doen om zijn vrienden te plezieren. En dat allemaal om naar een verzameling poppen te gaan kijken.’
‘Eet wat minder cheeseburgers,’ plaagde Bram, ‘dan gaat je been makkelijker over het zadel. En wat die poppen betreft... Ik zou maar niet zeuren. Vergeet niet dat ik, toen ik jou leerde kennen, ook naar jouw verzameling postzegels ben komen kijken...’
‘En dat was eigenlijk echt niet de moeite waard...’ voegde hij eraan toe. Maar dat laatste zei hij zo zacht dat alleen Sofie het kon horen.

Ach, Bert mocht dan de rol van verontwaardigde dikhuid spelen, diep in zichzelf was hij maar wat blij dat Peter zo’n vertrouwen in hem en zijn vrienden stelde.

Het deed de cheeseburgerfan goed te voelen dat hij voor de

nieuwe iets kon betekenen. Achter zijn schijnbare ongeïnteresseerdheid verborg Bert immers een hele waaier gevoelens. Dat verklaarde ook waarom hij - meer dan hij wilde toegeven - leed onder de spottereien van de Bokser. Hij leek er in elk geval meer onder te lijden dan Peter zelf.

De vorige dag, toen hun leraar weer eens op dreef was, had Bert het gewaagd naar Peter om te kijken.

Toen had hij gezien hoe er om zijn mondhoeken een bijna onzichtbaar glimlachje speelde.

Het leek wel alsof hij de Bokser in zijn gezicht zat uit te lachen...

Peter woonde even buiten de stad, in wat eens een chique villa was geweest. Een kronkelend paadje slingerde zich als een serpentine van het kanaal tot aan het landhuis. Het was omzoomd met bomen en struikgewas, en nauwelijks breed genoeg voor een fietser. Bredere voertuigen konden onmogelijk bij het huis komen. De zeldzame bestuurders die de villabewoners een bezoekje brachten, moesten hun wagen bij het kanaal parkeren, zo'n vijfhonderd meter van de woning.

Dat was de drie vrienden natuurlijk een zorg. Over het smalle pad fietsten ze vrolijk naar de villa. Maar toen ze het griezelige landhuis tussen de bomen zagen opdoemen, verging hun bijna de zin er aan te bellen... De luiken hingen piepend aan de roestige scharnieren. De voorgevel was bijna helemaal overwoekerd door een enorme klimplant, die zelfs de dakgoot in een wurggreep hield. En het trapje dat naar de voordeur leidde, leek wel van gruyèrekaas, zoveel gaten zaten erin.

Een alleraardigste dame, die eigenlijk helemaal niet in dit huiveringwekkende decor paste, deed de deur open. Het

was Peters moeder. Ze kende geen rust voor ze de drie bezoekers de salon had binnengeloodst en hun een glaasje limonade had ingeschonken.

Hoewel alles er meteen een stuk gezelliger door werd dan het er aan de buitenkant had uitgezien, bleef het toch een vreemd huis. Op het behangpapier stonden grote goudfazanten, die met sierlijke vleugelslagen door een beige lucht vlogen. De antieke staande klok schommelde in een eeuwigdurende regelmaat haar slinger van links naar rechts - of omgekeerd, het hing er maar van af wanneer je begon te tellen - en de luchter met zijn tientallen kristallen glinsterde als een oude vrijster die zich had opgetut om in de stad gebakjes te gaan eten.

Er is een gelijkenis tussen Peter en dit vreemde huis, dacht Bram, terwijl hij zuinig van zijn glas nipte. Dit huis is bouwvallig. In zekere zin zou je het "gehandicapt" kunnen noemen. Toch schijnt het daar niet het minst onder te lijden. Het heeft een eigen stijl en voelt zich op een of andere manier verheven boven gewone huizen...

Op dat ogenblik werd Bram uit zijn gedachtegang opgeschrikt. Naast zich hoorde hij de verschrikte stem van Sofie. 'Eéééék, een monster!'

Instinctief veerde de jongen op. Onmiddellijk hoorde hij een gniffelend gegrinnik. Verwonderd keek hij opzij. Daar zag hij Bert zitten. Die schokte van het lachen en de tranen biggelden uit zijn ogen. Bert wees met gestrekte wijsvinger voor zich uit, en toen Bram in de aangewezen richting keek, zag hij de oorzaak van alle verwarring. In het midden van de kamer stond Peter, met een badhanddoek om zijn middel en een plasje water voor zijn voeten. Zijn stugge, zwarte haren staken als een uitgerafeld vogelnestje in een krans om zijn hoofd.

‘G... Gaan jullie ‘s... ‘s zaterdags dan nooit in b... bad?’ vroeg Peter doodkalm, toen hij hun verbouwereerde gezichten zag.

‘Jawel, maar ik draag mijn haar nooit als een vogelnestje!’ proestte Bert.

‘O, maar dat k... komt in orde,’ antwoordde Peter. ‘M... Moeder strijkt dat s... s... straks wel even voor me p... plat.’ Zonder er nog één woord aan toe te voegen, verdween hij in de gang en ze hoorden hem de trap oplopen.

‘Zou hij dan nooit lachen?’ vroeg Sofie. Ze was erg verwonderd over zijn droge reactie.

‘Ik denk van niet,’ zei Bram. ‘Grote komieken lachen nooit. Ze houden hun emoties altijd in bedwang.’

Dat was goed opgemerkt. Peter liet zijn gevoelens inderdaad nooit zien. Verdriet noch vreugde vielen van zijn gezicht af te lezen. Het bleef altijd even uitdrukkingloos en gelijkmatig als... een poppengezicht.

‘Je m... moet wel oppassen dat je je n... n... nek niet breekt,’ waarschuwde Peter hen. ‘D... De hele k... kelder s... staat vol rommel.’

Hij ging hen voor op een krakende keldertrap zonder leuning. Achter hen, bij het begin van de trap, hing een klein lampje. Het rilde als een kouwelijke baby. In het flikkerende schijnsel zagen ze hun schaduwen nerveus op de zijmuren dansen.

‘Ik vind het hier griezelig,’ zei Sofie. Haar stem klonk hol.

‘W... Wacht maar tot we b... b... beneden zijn,’ zei Peter, ‘dan wordt het p... pas echt leuk!’

Hij liep de erg lange trap af.

‘Zesentwintig treden!’ zei Bram, toen ze beneden waren.

Hoewel dat veel was, wist hij zeker dat hij niet verkeerd

geteld had. Ze waren nu in een soort voorportaal, waar het muf rook. De vloer was daar niet echt nat, maar toch een beetje vochtig.

'K... Kelderwater,' verduidelijkte Peter. 'De v... vorige b... bewoner v... vertelde dat je, als het lange t... tijd aan één s... stuk regent, b... bijna niet meer in de ei... eigenlijke k... kelder k... kunt komen. Dan s... staat de hele v... vloer onder w... water!'

'Waarom bewaar je die poppen dan in de kelder?' vroeg Bram. 'Je kunt ze veel beter boven bewaren. Straks zijn ze helemaal nat.'

'M... Maar ze z... zitten niet op de grond,' legde Peter uit. 'W... Waar zij z... zijn, k... kan het grondwater niet k... komen. B... Bovendien, m... moeder wil het niet. Ze v... vindt het z... zelfs niet leuk dat we er nu naar gaan k... kijken. Het he... herinnert haar te veel aan v... vader die d... drie jaar geleden ges... storven is.'

Intussen had hij de deur geopend die het voorportaal met de eigenlijke kelder verbond.

'Ik hoop da... dat je niet b... bang b... bent uitgevallen!' zei hij. 'Er is g... geen licht.'

Op hetzelfde moment streek hij een lucifer aan en stak daarmee een kaars aan die op een oud, vermolmd kastje stond. De vlam begon te kwispelen als een heel klein, heel zenuwachtig hondenstaartje. In het schaarse licht zagen ze nu de echte kelder. Die was groot en hol en had boogvormige gewelven die enigszins aan het skelet van een of ander voorhistorisch monster deden denken.

'Het lijkt wel alsof we een walvis binnengaan!' zei Bram, die zich een stripverhaal herinnerde waarin de hoofdpersoon door een enorme walvis werd opgeslokt.

Hoewel hij probeerde die zin zo luchtig mogelijk te laten

klinken, schrok hij toch van het effect. Hier, in deze kelder, meters onder de grond, scheen zijn stem een eigen leven te leiden. Het leek een grafstem te worden, die van even ver, van even diep uit zijn lichaam opwelde als de kelder zich onder het huis bevond. En opnieuw voelde hij de vreemde verbondenheid tussen het huis en de mensen die ermee in contact kwamen.

De kelder was zeker twintig meter lang, en het drietal schuifelde zo dicht mogelijk achter Peter en het schaarse licht aan.

Dat was niet eenvoudig. De hele vloer was doornat!

Bert, die sandalen droeg, voelde hoe zijn kousen het vocht opsorpten. Hij dacht aan zijn vader die elke morgen na zijn ontbijt een stuk speculaas in zijn koffie drenkte, en het sponzige koekje dan als een putemmertje in zijn mond liet glijden. Bah... wat vond hij dat vies. Al even vies als het idee dat hij nu met druipnatte sokken rondliep. Met spijt dacht hij terug aan de warmte van zijn bed.

Met Sofie en Bram was het al niet beter gesteld. Allebei vervloekten ze in gedachten het ogenblik waarop ze erin hadden toegestemd naar Peters poppenverzameling te komen kijken.

Wie had kunnen vermoeden dat die rare kerel zijn poppen op zo'n ondenkbare plaats zou bewaren? dacht Sofie. Ze speurde intussen angstig in het rond, op zoek naar spinnen. Op dat punt viel het gelukkig mee. De kelder was zo donker dat er maar weinig insecten een verblijfplaats zouden zoeken. Als er geen insecten zijn, zijn er ook geen spinnen, redeneerde Sofie, dat is zo klaar als... nee, veel klaarder dan het water waar we nu doorheen spatten.

Intussen waren ze bijna in de uiterste hoek van de kelder beland.

'Hier m... moet je oppassen! Hier is een ver... verhoging.'
Peter hield de kaars wat dichterbij de vloer, zodat ze alle drie konden zien hoe de vloer over een oppervlakte van enkele vierkante meter een tiental centimeter hoger lag.

'D... Dat is mijn p... podium!'

Toen de jongen de kaars weer hoger hield, konden ze het "podium" meteen overzien.

Wat ze zagen, was ijzingwekkend.

Sofie slaakte een gil die door merg en been ging, tegen de muren van de kelder botste en als een op hol geslagen biljartbal heen en weer bleef kaatsen.

Tegen de verste muur hingen de poppen. Om de hals van elke pop had Peter een koordje gebonden, en elk van die koordjes had hij bevestigd aan een kram in de muur. Sofie had de indruk dat de poppen opgehangen waren, dat ze een galgenveld betrad, waar in het schaarse licht van de maan enkele levenloze lichamen bungelden.

Ook Bert voelde hoe het angzweet hem uitbrak. Toch kon hij zijn ogen niet afwenden van dit huiveringwekkende schouwspel. De poppen, die met opengesperde ogen naar hem hingen te kijken, hielden hem zo in hun ban dat hij bewegingloos bleef staan. Hij zag hoe hun monden in een zinloze glimlach vastgevroren waren. Ze grijnsden hem toe. Ze schenen hem uit te lachen om zijn angst, en hij vreesde dat ze zich elk ogenblik van de muur konden losmaken om op hem toe te komen.

Bram tenslotte, die zichzelf zo'n beetje als de leider van het drietal beschouwde en echt niet bang uitgevallen was, voelde hoe het zweet in zijn handpalmen samentrok. Dit was veel erger dan een griezelfilm! Als betoverd bleef hij op zijn beurt naar de poppen aan de muur staren. Hij voelde hun ademhaling langs zijn haren strijken. Nu het geluid

van Sofies kreet was weggeëbd, verwachtte hij dadelijk hun stemmen te horen. IJle, gonzende stemmen, die lijsig lispelden en over zijn huid kropen. Maar hij hoorde niets. Alleen het vallen van een druppel in een andere hoek van de kelder.

‘W... Wel, w... wat vinden jullie er n... nu van?’ vroeg Peter.

‘Je s... staat daar a... alsof je je t... tong hebt ingeslikt.’

Niemand van het drietal sprak een woord.

‘Ik heb er v... vier,’ ging Peter onverstoorbaar verder.’

Terwijl hij met de kaars telkens een andere pop belichtte, noemde hij hun namen: ‘Yoeri, X... Xander, N... Nishka, Raspoetin.’

Het waren vier totaal verschillende poppen, die alle vier ook andere karaktereigenschappen hadden, vertelde Peter. Yoeri was bleek en mager, hij had een spitse neus en puntige oren. Er lag een chagrijnige trek om zijn mond.

‘Z... Zijn s... stem is s... scherp en s... snijgend!’ zei Peter.

Terwijl hij die zin uitsprak, bootste hij met gesloten lippen op zo’n voortreffelijke wijze het nijdige stemmetje na, dat ze alle drie gezworen zouden hebben dat het geluid van de pop zelf kwam.

‘Hij is hee... heel anders dan X... Xander!’ ging Peter mes-scherp verder, terwijl hij de tweede pop van de kram haakte en er enkele grillige bewegingen mee uitvoerde.

Xander was de meest forse pop. Hij droeg alleen een lenden-doek. Zo zag je duidelijk dat het bovenlichaam uit een massief blok hout bestond, beschilderd met wat gebogen lijnen, die de ribben moesten voorstellen. Hij was de meest hoekige en minst afgewerkte pop, maar hij zag er inderdaad wel sterk uit, en Peter liet hem met een zware, holle stem zeggen d... dat het in de k... kelder toch wel fr... frisjes was om in ontbloot b... bovenlichaam rond te l... lopen.

Opnieuw deed Peter dat op zo'n volmaakte manier, dat Bram had durven zweren dat de pop zelf gesproken had. Nishka was weer heel anders. Zij was broos en teer en droeg een wit jurkje met vouwen. Haar haar was dun als spinrag. Het golfde sierlijk heen en weer als Peter de pop bewoog. Ze had vuurrode lippen en blozende wangen. Haar wimpers, die plat tegen haar gezicht lagen, lieten de ogen groter lijken dan ze eigenlijk waren.

'N... Nishka is heel lief,' zei Peter en deze keer klonk zijn stem suikerzoet. 'Z... Zij vertegenw... woordigt al wat g... goed is in de mens. Z... Zij is het t... tegenovergestelde van R... Raspoetin. Hij b... bezit alle k... kwade krachten.'

Meteen hing Peter Nishka opnieuw met het lusje over de kram en draaide de flakkerende kaars naar de laatste pop aan de muur. Raspoetin!

Nooit had iemand een betere naam voor deze pop kunnen bedenken, en nooit had iemand een betere pop bij deze naam kunnen maken.

Het gezicht van Raspoetin was grauw en lichtjes gevlekt. Wellicht was de pop uit gevlamd hout vervaardigd en waren de kleurschakeringen mettertijd verbleekt, zodat van de oorspronkelijke tekening in het hout hier en daar alleen een donkere vlek overbleef. Daardoor leek het alsof de pop aan een of andere onbekende en besmettelijke ziekte leed: de pest of vlektyfus of een nieuwe, nog onbekende kwaal die grijsgrauwe vlekken op de huid veroorzaakte.

Het gezicht was omgeven door een wilde, zwarte baard, die als een woekerende klimplant tegen de wangen opklom en in de vette hoofdharen greep.

Maar het meest opvallende aan Raspoetin waren zijn ogen: kleine, groene kraaltjes die tussen de spleten van de oogleden gluurden. De pupillen leken gedrenkt te zijn in een flu-

orescerende vloeistof, zodat ze glinsterden als kattenogen in de nacht. Niemand van het drietal kon zich van de indruk ontdoen dat Raspoetin hen in de gaten hield, waar ze zich ook bevonden.

Over het knokige lijf droeg de pop een zwart gewaad, een soort van priesterkleed met daarover, aan een ketting, een vijfpuntige ster.

‘Met Raspoetin weet je het nooit!’ hoorde het drietal een hese, ietwat schurende stem, en met grote ogen keken ze naar Peter, die met een raadselachtige glimlach om zijn lippen van zijn buikspreekdemonstratie stond te genieten.

‘Ik wil hier weg!’ gilte Sofie. ‘Ik wil hier weg!’

Ze draaide zich om en holde de kelder uit. Bram en Bert, die ook genoeg hadden van de griezelige demonstratie, profiteerden van die gelegenheid om zich ook uit de voeten te maken. Ze spatten haar door het water achterna, in de richting van de deur waar de eigenlijke kelder opnieuw in het voorportaal overging.

Alleen Peter bleef staan. Hij stond op zijn podium in het wapperende kaarslicht, en achter hem dansten de poppen een schimmenspel op de muur.

Toen begon hij te lachen. Een hoog en onheilspellend geluid, dat met onzichtbare armen langs de muur tastte en de angst van het drietal in hun buik samenknep.

Zonder om te kijken, renden ze voort in de richting van het dunne slangetje licht dat door een kier van de deur de kelder binnenviel. Daar zouden ze veilig zijn...

‘Heb je het ook gemerkt?’ vroeg Bram toen ze zo’n uurtje later huiswaarts peddelden.

‘Wat dan?’ vroeg Bert.

Ondanks het glaasje limonade dat hij na het bezoek aan de

kelder van Peters moeder had gekregen, had hij nog altijd de bibber in zijn benen.

‘Bram, alsjeblieft, ik wil het niet horen!’ onderbrak Sofie hem.

‘Wat het ook is, ik wil het niet horen...’

Bram bekeek haar aandachtig. Ze was bleek, Sofie, en in Peters trui, die veel te ruim om haar tengere lichaam slobberde, leek ze nog kleiner dan anders. Hij kon nauwelijks de verleiding weerstaan zijn hand heel even op de hare te leggen. Waarom had ze verdomme zo’n pech gehad? Op haar overhaaste terugtocht was Sofie gestruikeld en languit in het kelderwater gevallen. Opnieuw hoorde Bram haar snijdende gil. Opnieuw zag hij haar schriële schaduw op de grond, de gebalde vuisten machteloos roffelend in de plas om haar heen.

Gelukkig was Peter zich, op het ogenblik dat Sofie onderuitging, wat tactvoller gaan gedragen. Hij was onmiddellijk naar haar toe gelopen en samen met Bram had hij het meisje weer op de been geholpen. Ze hadden Sofie tot in het voorportaalje ondersteund, terwijl Bert, die de kaars van Peter had overgenomen, hen voorging.

Onder aan de trap konden ze de schade opmeten: druipnatte kleren, geschaafde knieën en, wat erger was, een flink gezwollen pols.

Peters moeder was razend. Ze gaf haar zoon een uitbrander die hem nog lang zou heugen. Waarom moest hij absoluut zijn vrienden meenemen naar die vieze kelder, naar die griezelige poppen? Hadden die dingen vroeger al niet voor meer dan genoeg ellende gezorgd? En wat zouden Sofies ouders van moeder en zoon Beeckmans denken? Ze konden dat meisje toch niet in druipnatte kleren naar huis laten gaan!

Sofie kreeg droge kleren: een veel te grote trui van Peter en

een oude jeansbroek die, wonder boven wonder, behoorlijk paste. Ze kreeg een glaasje warme melk met twee klontjes suiker. Haar pols werd vakkundig omzwachteld en intussen werd ze overstelpt met verontschuldigen, jammerklachten en beloften dat eventuele bezoeken in de toekomst vast anders zouden verlopen.

Nee, dacht Bram, ik kan Sofie niet vertellen wat mij in de kelder is overgefallen. Nu niet! Ik zou haar nog meer angst aanjagen. Ik moet mijn mond houden en een geschikter tijdstip afwachten.

Toch viel het hem moeilijk te zwijgen.

Gedurende de hele terugtocht en zelfs de rest van het weekend bleef wat hem in de kelder was overgefallen door zijn hoofd spoken... Zozeer hield het hem bezig, dat hij in de nacht van zondag op maandag badend in het zweet wakker werd. Hoewel er in zijn kamer niks te horen of te zien was, durfde hij er een eed op te doen dat hij de stem van Raspoetin had gehoord...

[2] Graven in het verleden

Toen Bert de volgende maandagmorgen zijn fiets uit de garage haalde, was het slecht weer. De wolken hingen als gigantische druijneuzen in de lucht en het vocht dat mierzig naar beneden sijpelde, had al vlug zijn kleren doordrenkt. Toen hij op school aankwam, kleefde zijn broek aan zijn dikke dijen.

Gelukkig bood het afdak wat beschutting. Daar trof hij Bram aan, die verkleumd met Sofie stond te praten.

'Hoe gaat het met je pols, Sofietje?' vroeg Bert. 'Al wat aan de "beterhand"?'

Hij glimlachte breed om zijn woordspeling.

'Niks aan de hand, hoor,' speelde Sofie het woordspelletje mee.

Ze maakte de zwachtel los.

'Kijk maar.'

De pols zag er inderdaad al heel wat beter uit. De zwelling was bijna helemaal weggetrokken.

'Bah, pech!' zei Bert. 'Nu zul je toch nog moeten schrijven. Gelukkig hebben we de eerste twee uren les van de Neus. Bij hem hoef je nooit veel te noteren. Hij vertelt alleen maar.'

De Neus was weer in grandioze conditie en zijn neusvleugeltjes trilden dan ook onophoudelijk. Net een zenuwachtig vogeltje. Hij had het over Napoleon Bonaparte, die het in